

...б 1961

АНДЕРИ

Сторінки СВ, змігував перед ним і дівчак від неясної інструкції, але в першину як ближню «дідера, як той, хто безсумно виконував всі його доручення, незважаючи на ризики війни на користь Н, чи на П шкоду.

А скільки разів і в інших війнах Проводу Стефан Ленкавський грав як не перше другу скрипку? Ного не завжди безсуперечно звучав до голосів Бандери і Стецька тоді, коли треба було слати на війну заплісаних членів 34-ї ОУН. І слати зі зброєю в руці на Україну в ім'я інтересів розвідки!

На сторінках газети «Вісті Українці» в своє розповіді про роль Ленкавського до вичерпуючому пошуку Ленкавського в розвідці і боротьбі організаційних груп своїх друзів.

Але чи тільки на цьому закінчується така його діяльність?

розмову між Павлом Шевичем і Мюнхеном.

Спритний спекулянт Шевич організував і в подальшому другий відхід Андерса і французької п'ятки. Сталося це два рази на тижні в роки курсувати він між Парижем і Мюнхеном з мудирі офіцера Андерса, як зв'язний між Проводом 34 ОУН і тереновим Проводом 34 ОУН у Франції. А наспраді, прикидаючись плашником вигідного для нього поста зв'язкового проводу (а годі, на безмежний довір'ям Ленкавського, свого «дорогого Стефана»), Шевичу пустив в рух такі тамі спекуляції і маляції, як, наприклад, організація нелегального перевозу поза межами Німеччини німецьких воєнних злочинців — гітлерівських негодотків.

«Благородна місія» спалення бунтівних магістрських харчів, «переговори» з ними кибито від імені Проводу 34 ОУН в справі фінансової допомоги для ОУН у відповідь на «добрі» послуги, проявлені при організації безпечного перевозу воєнних злочинців, і навіть хабарі в рахунок цих послуг grubих тисяч німецьких марок тощо — все це робилося з відомо Ленкавського, «Дорогий Стефан» не те що не усукував афериста Шевича з дорученого йому поста, не те що не віддав його до організаційного суду, але подбавши, щоб скандал не вийшов на ширші горизонти, ще й рекомендував Шевичу тереновому проводові в Парижі, як гідного кандидата на фінансового референта, а пізніше навіть доручив організувати нелегальну переправу організаційних груп з Англії і Бельгії через Францію до Мюнхена.

Шевичу взявся за що справу — і в масу 34 ОУН в Мюнхені переправлялися з Лондону ліни мільяни, в ос-

блужнях своїх друзів, строго дбавши, щоб не тільки члени ОУН, зокрема жертводавці, не дізналися про цей черговий удар по фінансах організації, але навіть дівчак, щоб злочин Шевичу не став об'єктом розслідування СВ.

Треба висвітлювати, що не висталося здійснити. Навіть Андерс не дізнався вже як воно, коли минуло чимало часу, і коли я вже не виконував функції референта СВ і жив у Парижі. Саме ця афера ще більш жила ОУН в обіймах чужих розвідок.

З того часу Бандера, Ленкавський, Стецько, які вже й до того віддали їх в руки, щоб скинути Лебедеву, прибігли і їх спільників зі стільця репрезентів «воєнної України» перед американською розвідкою, розгорнули були скажену гонітку за зв'язками до чужих розвідок.

І ось для того, щоб не ватися аферисти Лебедеві і опозиції у висмілі людей до Шучевича, воєні кадри торговлі, головами своїх друзів на міжнародній пінгуїнській біржі такого розмаху, який перевершив всі дотогочасні мірки.

Тоді тою оцей добродушний, зрізаний знятий флегматичний сливе як висок, переконливо довів, що він як близький Бандери, справді гідний призначення — Тим Бандери.

Не інтересам України і українського народу присвятили вони свою черну і брудну роботу. Хіба там, хто вбивав один одного, навіть своїх спільників і оджодуців, заради особистого благополуччя і більш вигідного поста, можуть бути дорогі інтереси нації? Як разове Бандера, там тепер і Ленкавський лише підтримувалися як тільки націоналісти, щоб обдурити українців на чужині, викорисловуючи у них

Т І Н Ь Б

Степан Ленківський (організаційний псевдонім — **Надіжний**) широко відомий в націоналістичному середовищі під псевдонімом «Професор». Саме він, однієї підстаркуватий і китруватий «аскет» — невідступний, як тій, в усіх вітках Бандери. Він любить удавати з себе, так би мовити, філософа — такого собі древньогрецького Діогена, що весь час сидів у бочці і проповідував своїм аскетизмом.

На тіл найважливіших справ Бандери ці тій крокує пильно і в своїм владарстві, навіть є не його відбитком, а його наміром, баченням його «я». Ну, а хто ж не знає кривавий і відступний справ Степана Бандери?

Багато злочинів зробив він проти українського народу. Буучи гітлерівським агентом, він і очолюваний ним Провід перепродував чужоземним розвідкам українських націоналістів, які сльиво йшли за своїми верховодами, виконуючи чорні акції проти рідного народу. А гроші за це від гітлерівців через посередництво Ярого черкував Степан Бандера, що простежити за вчинками Бандери, то має прозувати, що навіть націоналістичні дії для нього були ширмою, за якої ховалась бажання бути самодержавним царком на Україні, навіть якщо для цього треба стати фашистським блядою і знищити український народ.

Бандерівці вбивали не лише тих українців, які були проти них, але й мовчазних співробітників з ними, а навіть і своїх однопольових націоналістів. У Бандери була своя служба безпеки, де складалися списки жертв. Як свідчить Б. Мухомор у своїй книжці «Візит Бандери», яку в червоному промітку бандерівці вбили більше 400 українських націоналістів.

Галичині. Там діяв тоді українська терористична організація, яку організував полковник Євген Коновалець. Цей «діл», до речі, був німецьким агентом. Коли панська Польща в 1939 році припинила своє існування, Ленківський втік до гітлерівців. Далі він активно продовжує свою націоналістичну діяльність у Кракові, де знайшли тоді собі притулок українські націоналісти різних напрямків. Нолі в лістоу 1940 року Бандера і його найближчі помічники скликали так званій «Ізд і сформували на ньому свій «Революційний Провід», в склад якого ввійшло 15 чоловік, то одне з перших місць серед них займав Степан Ленківський. Він одержував важливі доручення цього «Революційного Проводу», грав не останню роль у розколі ОУН.

Це саме Ленківський разом з Шухевичем їздив до Берліна з ультиматумом до Мельника. Вірні служакки Бандери, вони ждали, щоб Мельник зрікся свого «фюрерства» в організації українських націоналістів на користь Бандери.

Нолі боротьба між мельниківцями і бандерівцями набрала серйозних розмірів, Ленківський в ній відіграв важливу роль.

Він був близьником «дз Бандери, коли вперше колали ОУН. Він був шефологом того розколу, **трубадуром** свавільні дощівського націоналізму. Був він і на чорній раді, яка винесла смертні вирок членам Проводу українських націоналістів, що не захотіли прилучитися до «бунту» Бандери, — Сеняку, Саборському, Борачевському. Ця рада минула в обійми братовбивчої різниці лані ОУН.

Ці факти й активну участь в них відіграв Степан Ленківський.

Читач «Вісник з України» знає, що Степан Ленківський був однією з головних фігур в організації «Бандерівці». Він був одним з керівників цієї організації, що сприяла її розвитку в Україні. Він був одним з керівників цієї організації, що сприяла її розвитку в Україні. Він був одним з керівників цієї організації, що сприяла її розвитку в Україні.

ве не асистом, ніби замириноваленням флегматично видається Ленківський бач багатьох, хто його знає. Але що удавину добродушність і урівноважену флегматичність з позою «аскета» запам'ятав на другій «своїй раді» Бандери, коли вступив до ОУН. Тоді Ленківський більше «самой Бандери ждав у зв'язення» бунтерах, коли постронували фізичною ліквідацією членів Проводу ОУН і ЗП УГВР Даріл і Льва Ребетів. Йому і з дружиною, Гривою Іванна, а пізніше навіть і Діогені, Долі-мачуха примусили в ті дні і мене мимоволі бути присутнім там з обов'язком опрацювання референта С. І також бути співучасником тієї галубної «своїї ради» Бандера, Ленківський, Стецько, бажачучи в розколі, який спокій покірності з останнього, а на

Хто ж допустив все це? Чи є в нас люди, які не бачать розриву між теорією і практикою? Чи є в нас люди, які не бачать розриву між теорією і практикою? Чи є в нас люди, які не бачать розриву між теорією і практикою? Чи є в нас люди, які не бачать розриву між теорією і практикою?

Можливо, це і є причина того, чому в Україні не було реформи. Реформа — це завжди процес, це завжди процес. Реформа — це завжди процес, це завжди процес. Реформа — це завжди процес, це завжди процес.

Тоді обурення, зрештою, це не обурення, це не обурення. Це не обурення, це не обурення. Це не обурення, це не обурення. Це не обурення, це не обурення.

Мирон МАТВІЄНКО.

Ч

українських націоналістів з
Степаном Ленкавським. І все це заради того, щоб не втратити лаврейську службу у Гітлера, щоб не дати іншим націоналістам переплонувати його. Бандеру. Він обнавав і своїх братів по крові. І однодумців, аби лише серед гітлерівських лакуз бути холодом № 1.

І його служіння було відзначено. Ноли фашистське вісьсько у червні 1941 року пішло до Львова, воно приїшло на своїх автомобілях і бандерівці, які «сформували уряд» на чолі з Ярославом Стецьком, який проіснував лише кілька днів.

І по всьому чорному шляху за Степаном Бандерою йшов його вірний помічник — другий Степан — Ленкавський. Немає майже жодного злочину Бандери, в якому не брав би активну участь і цей другий Степан.

Хто знає Ленкавського, може навіть одновочно вигукнути:

— Не може бути! Темні справи — і «професор»?

До речі, хто ж присвоїв йому цю вчену ступінь? За «наукові» роботи?

Гепер вже всі знають з прогресивної преси, зокрема з канадської газети «Українське життя», що Степан Ленкавський допомагав Дуайтові Едзенхауеру провести так звані «тиждень поневолених націй». Перебуваючи в Нью-Йорку, він загоstim до Дніпра, Ситі, де «вдало» націоналістичній газеті «Свобода» своє «інтерв'ю». Поміщаючи це «інтерв'ю», «Свобода» назвала його «професором». Бандерівський «Гомін України» в Торонто, передруковуючи це «інтерв'ю» з «Свободи», випустив титул «професор», тільки назвав його «гозовою» ЗЧ ОУН.

Народився він в сім'ї греко-католицького єврейства на

Що факти в активну участь в них Ленкавського, хто заперечувати не може.

Це воли — обидва Степани — залуцями переіспитувались, обмірковуючи «генітальні» плани «спільного походу» з гітлерівськими ордями на схід! Переплутати всі обставини, за яких Степан перший і Степан другий були особю і тінню, неможливо в одній газетній статті.

Ленкавський весь час держався Бандери як репіджа. І хоч півніше бандерівська «п'ятнадцятка» почала розлітатися — від неї відскочили Микола Лебідь і Володимир Стахів, — Ленкавський залишився при «вождю», за що той називав його «шефом» СВ (служби безпеки).

Я хочу застергти тих, хто не вірить в чесність і порядність Степана Ленкавського, хто є жертвами трагічного непорозуміння, або спиртного обману. Насправді ж бо Ленкавський, як і Бандера, запламував себе кров'ю українських людей. П не змити з чорної душі, вона, як тавро, свідчить про братоубицтво.

Він не від того, щоб похверцювати своєю близькістю до простих людей. Мабуть, щоб відреслити свою «демократичність», він ходить у рваних шкарпетках, або взагалі без них. Він артистично виставляє це напоказ. Але не думайте, земляни, що Степан Ленкавський завжди виставляє напоказ близькість до простих людей. Я маю на увазі одну віхицію у Мюнхені, у якій він живе як... квартирант. Тут його аскетизм безслідно зникає: «Диоген» влазить з бочкою... і відбувається чудова метамоρφоза: «флегматичний Степан» — «Дон-жуан», а після нічних оргій, коньяку і ніжених «професор-аскет» знову намагається бути «Диогеном».

На перший погляд доброзичливим і добродушним, сли-

мавським, завжди «своєю» мовлячи в розмові, він несправді бажавши за будь-яку ціну повоювати, везомовити для них конкурентів у грі за право самим зарекомендувати інтереси «воюючої України» перед чужими розвідниками, — шукає сапльницькі виконавців своїх злочинних задумів. В мені воли тоді зазнавши несправжнього виконавця. А ось оцей «добродушний аскет» Ленкавський-Залужний взявся провести в життя рішення «чорної ради» з допомогою інших учасників цього чорного суду — Миколи Климичина і Романа Бичковича.

Звичайно, Ленкавський одважнися на цей крок не тільки тому, що був на той час відповідальним перед Проводом ЗЧ ОУН і Бандерою за роботу СВ (а, як оператив-

Вісті з України

2 стор. Листопад 1961 р.

2)